

NEA ECTIA

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1942

Απὸ τὸν θρόνο τοῦ Απλαστοῦ
οἱ ἄγγελοι ἐκατεβῆκαν
καὶ μὲς τοῦ μοσχολίβανου
τὸ σύγνεφον ἐμπῆκαν
νὰ ιδοῦν ποὺ τὸ κοράσιο
κινάει στὴν ἐκκλησιά.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΝΙΣΤΡΑ

*Εἰς δὲ τὴν Χριστιανοσύνη
μιὰ εἶναι μόνη Παναγία ἀγνή,
Κόρη παιδίσκη, Ἀσμα τῶν Ἀσμάτων,
χωρὶς Χριστόν, θεῖο παιδί, στὰ χέρια,
καὶ τρεφομένη μὲν Ἀγγέλου ἄρτον.*

**Ἐσύ δέ σαι ἡ μόνη, Παναγία Κουνίστρα,
ποὺ ἐφανερώθης στῆς Σκιάθου τὸ νησί,
εἰς δέρδον πεύκου ἐπάνω καθημένη,
κι αὐλόνυμένη εἰς τερπνήν αἴώραν,
ὅπως αἱ κορασίδες συνηθίζουν.*

**Ἐφανερώθης, κι αἱ δλοὶ δ λαὸς
μετὰ θυμιαμάτων καὶ λαμπάδων
ἐρ θείᾳ λιτανείᾳ σὲ παρέπεμψε
κι ἐσήκωσεν ὥραιον λευκὸν ναόν,
ποὺ μὲ πιατάκια Ἐλληνικὰ σοῦ στόλισε.*

*Κι δλοὶ δ ἥλιος ἔλαμπεν εἰς τὸν ναόν σου
κι φῶς τὸν πλημμυροῦσε μαργαρῶδες,
δλα τ' ἀστέρια ἔφεγγοβολοῦσαν,*

*καὶ ἡ Σελήνη ἔχαίδενε γλυκὰ
τὰ ἀπλὰ τῆς Ἐκκλησίας σου κατηλάκια.*

*Κι εἰδες, ἡ Κόρη, τοῦ λαοῦ τὴν πίστιν,
εἰδες καὶ τὴν πτωχείαν κι εὐσπλαχνίσθης,
ὅπως, τὸ πάλαι, εἰχε σπλαχνισθῆ δ Υἱός σου
τοὺς προγόνους τοῦ ἔδιου τοῦ λαοῦ,
ὅς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα.*

*Κι ἀρχισες νὰ γιατρεύεις τοὺς ἀρρώστους
καὶ νὰ γιατρεύεις τοὺς δαιμονισμένους,
(ποὺ ἥρχετο ὥρα κι εἰς τοὺς τοίχους ἔχτυ-
μὲ φοβερὸν συγκλονισμόν), [πᾶντο
κι ἀρχισες, θεία, νὰ θαυματουργεῖς.*

*Κι ἡ χάρη σου ξαπλώθηκε ὡς τὰ πέρατα
τοῦ εἰρηνικοῦ νησιοῦ τῆς Σκιάθου,
ῳ Παναγία μου, κύρη πάναγη, καλή.
Κι ἵως νὰ φτάσει κι ως ἐμέγα καὶ ν' ἄπλωσει
γαλήνη στὴν ψυχή μου τὴν ἀμαρτωλή.*

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΝ ΚΕΧΡΙΑ

*Γλυκειὰ Παρθέν', ἀξίωσέ με
νᾶρθω καὶ πάλι στὸ ναό σου,
ὅπου φυσᾶ γλυκὰ ἡ αὔρα
στὰ πλατάνια τὰ θεόρατα
κάτω στὸ σέμμα, ποὺ ἡ πηγὴ κελαρύζει
κι ἐπάρω θροῖζει ἡ αὔρα μαλακά.*

*"Ολος δ ἥλιος λάμπει στὸ θόλο
τοῦ ὥραιον ναοῦ σου μὲ τὰ πιατάκια τὰ ποικιλμέρα
κι εὐωδιάς" ἡ μύρτος κι ἡ δάφνη
ὅλγυρα, κι ἡ βρύση κελαδεῖ
στὴν αὖλη, ποὺ ἀρθεῖ ὁ λιβανωτὸς κι [ἡ μύρτος].*

*Στὰ νεαήμερα τ' ἀγαπημέρα
τῆς δοξασμένης μεταστάσεως σου
ἡθελα νάμαι νὰ φάλω τὸ «Πεποικιλμένη...»
στὸ πανηγύρι τὸ σεμιρό.*

*Νὰ βλέπω νὰ θαμάζω τὴ μορφή σου
μὲ τὰ ματάκια τὰ κλειστά,
μὲ τὰ χεράκια σταυρωμένα,
κι δ Υἱός σου νὰ κρατεῖ τὴν ἀμωμη ψυχή σου,
ὅς τρυγόνα στὰ χεράκια.*

κι Ἀπόστολοι ἐκ περάτων
στὰ σύννεφα ἐπάνω πετώντας,
κι Ἀγγελοι μὲ στανδωμέρα χέρια
βλέποντα τὸ δᾶμα τὸ φριχτό!

Ψηλὰ ἀπάνω ἀπ’ τὸ δῶμα, ἀπὸ δυὸ παραθυράκια,
μὲ τὶς κοκοῦλες δυὸ καλογεράκια
προβάλλοντα καὶ τείνοντα ἀπὸ ἔναν τόμον ἀνοιχτό!

κι ὁ ἔνας γράφει «Θνητὴ γυναίκα τοῦ Θεοῦ μητέρα»
κι ὁ ἄλλος «τὸ οὐρανοῦ εἰσαι πλατυτέρα,
ὅς ἔμψυχος ναὸς καὶ θρόνος τοῦ Θεοῦ...»

Γλυκεῖα Παρθένος ἀξίωσέ με
νᾶρθω καὶ πάλι στὸν ναὸ σου,
ὅπου φυσᾶ γλυκὰ ἡ αὔρα
στὸ δέμα στὰ πλατάνια μυστικά!

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ ΣΤΟ ΠΥΡΓΙ

«Ἄφες μοι ἵνα ἀταψύξω πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν
καὶ οὐκέτι οὐ μὴ ὑπάρξω.

Ψαλμὸς τοῦ Δαυΐδ

χαίρεται ἡ γίδα του, πὸν τρέχει στὰ βράχια,
χαίρεται τὸ ἐρίφιο, πὸν πηδᾶ χαρούσσυνα.

Κι ἡ πλάση ὅλη ἀναγαλλιάζει
καὶ τὸ φθινόπωρο ἔανανοιώνει ἡ γῆς,
σὰ σεμνὴ κόρη, πὸν περίμενε χρόνια
τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της ἀπ’ τὰ ξένα
καὶ τέλος τὸν ἀπόλαυψε ποὺν εἶναι πολὺ ἀργά·
καὶ σὰν τὴ στείρα γραῖα, πὸν γέννησε θεό-
κι εὐφράνθη στὰ γεράματά της! [παιδο-

Χαίρεται ὁ Ἰωακεὶμ κι ἡ Ἀννα,
ποὺ γέννησαν χαριτωμένη κόρη
στὴν Παναγίτσα στὸ Πυργί!

Χαίρεται ὅλη ἡ ἐρημηταλία
κι ὁ βράχος πιό γηραιός ἀντίκρου τοῦ πελά-
πον τὸν χτυποῦν ἄγρια τὰ κύματα, [γονος,
χαίρεται ἀπ’ τὴν ἐκκλησίτοια,
πὸν μοσχοβολᾶ πάνω στὴ φάκη.

Χαίρεται τὸ ἄγριο δέντρο, πὸν γέροντος
τὸ μισὸ ἀπάνω στὸν βράχο, τὸ μισὸ στὸν
γηραιό·
χαίρεται ὁ βοσκός, πὸν φυσᾶ τὸν αὐλό του,

Δός μου κι ἐμένα ἀγεση, Παναγιά μου,
ποὺν ν’ ἀπέλθω καὶ πλέον δὲν θὰ ὑπάρχω.

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ